

Hirm pole tähtis

Ketlin Priilinn

2008

Saabumine

Tee ääres suure kivi otsas kükitas kõhn tumedapäine tüdruk ja surus midagi pruuni kõvasti vastu rinda. Kui auto lähemale jõudis, märkas Matilda, et see on mängukaru. Ta keris akna rohkem alla ja viipas tundmatule. Oli see tüdruk ju ikkagi esimene umbkaudu temavanune, keda ta uues kodukandis nägi. Kes teab, vahest saavad neist sõbrannad?

Võõras tüdruk tõstis pea, vaatas Matildale põgusalt otsa ning langetas siis pilgu. Veel hetk, ja juba olid nad temast möödas. Matilda tõmbus akna juurest kiirelt tagasi, pilgutask silmi ja neelatas raskelt. Kivil kükitava tüdruku nägu oli teda kõvasti ehmatanud. Niisugust kohutavat hirmu, valu ja kurbust polnud Matilda veel iial ühegi üheteist-kaheteistkümnepaastase tüdruku silmades näinud. Mis temaga küll on juhtunud, mõtles ta.

„Miks sa nii vaikseks jäid?“ küsis Mattias. „Räägi edasi, mida sa veel näed!“

Matilda tõmbas hinge, sättis suurt seljakotti oma jalgade juures ning püüdis ennast natuke koguda. „Ühel pool teed on kolmekorru-selised majad,“ jutustas ta vennale. „Teisel pool aga on põld, selline hästi suur ja lai. Nüüd sõidame mööda mänguväljakust, seal on liumägi ja kiik. Üks väike poiss kiigub ja natuke suurem tüdruk teeb talle hoogu.“

Mattiase nägu läks seda kõike kuuldes rahulolevalt naerule, ehkki Matilda oli sageli mõelnud, kui palju vend üldse oskab ette kujutada, millised on kolmekorru-selised majad või mida tähendab põld. Kui Mattias kuus aastat tagasi nägemise kaotas, polnud ta ju veel kaheaastane. Kusagile sõites palus poiss aga alatasa, et öde jutustaks talle kõigest, millest nad parajasti mööda sõidavad. Seekord oli see veel eriti tähtis ja põnev, kuna sõideti ju uude koju. Matilda ja Mattias olid siin küll juba paar korda varemgi vanematega kaasas käinud, aga see oli kaua aega tagasi, kui korteris käis alles remont. Nüüd aga oli kauaoodatud kolimine lõpuks kätte jõudnud.

Isa keeras auto ühe halli kolmekorruselise maja hoovi ning parkis roheline prügikasti kõrvale. „Matilda, aita sina ka paar kotti võtta,“ ütles ema ja tõstis auto pagasnikust kaks kergemat seljakotti tüdrukule sülle. Isa oli kõige suuremad pambud juba endale kaenlasse vinnanud ja sammus trepikoja poole. Matilda sibas oma kottidega talle järele.

Uues korteris lõhnas värvi ja puhastusvahendite järele. Matilda seisatas hetke tumeroheliste põrandaplaatidega esikus ja vaatas ringi. Kõik tundus kuidagi naljakalt lage ja tühi, ehkki suur osa nende mööblit oli juba eelmisel päeval siia kohale veetud.

„Mis sa unistad seal,“ pahandas isa. „Tassime asjad sisse ära, küll pärast jõuate siin uudistada küll ja küll.“

Uuesti õues olles märkas Matilda kaht tüdrukut, kes seisis maja nurga taga lillepeenra ees ja jälgisid neid huvitatud pilguga. Üks tüdrukutest oli pikka kasvu, sale ning õlgadeni heledate juustega. Ta kandis moekaid, natuke rebenenud teksaseid ja erkpunast, eest lukuga pusa. Teine tüdruk oli lühem ja priskem ning ta pikad mustad juuksed olid punutud peenikesteks hiiresabadeks. Temal olid seljas mustad samettriidest dressid ning käe kõrvl kiigutas ta lapsekäru, milles istus pisike tumedapäine poisike, lutt suus.

Matildal oli tüdrukuid nähes hea meel. Ta oleks tahtnud nendega tutvust sobitada ning lootis seepärast kangesti, et nood on ka pärastpoole veel õues.

Paraku ei näinud ta mitu tundi hiljem õue minnes neid enam kusagil. Matilda kurvastas, ent otsustas ümbruskonnas veidi ringi jalutada. Ta võis ju nende plikadega siiski kusagil kokku saada, tegemist oli ju päris väikese külaga. Veelgi enam oleks Matilda aga tahtnud kohtuda selle teise, hirmutavalt õnnetu näoga tüdrukuga, keda päeval autoga mööda sõites kivi otsas kükitamas oli näinud. Vahest õnnestuks tal teda lohutada ja temaga sõbraks saada.

Vaatamata õhtusele ajale oli ilm ikka veel mõnusalt soe, nagu juulis ikka. Linnud vidistasid eemal puuokstel, kaks paarätikuga vanemat naist jutustasid omavahel ühe trepikoja ees ning kusagil haukus jämeda häälega koer. Matilda kõndis korrusmajadest eemale. Ta teadis, et lähedal peab asuma väike park – nad Mattiasega olid seal jalutamas käinud, kui vanemad nad korterit vaatama tõid.

Kerge suvine tuul sasis Matilda lahtiseid helepruune juukseid. Tüdruk mõtles, et siin väikeses külas on palju kenam kui Pärnus. Nad olid elanud üsna linna keskel ja sealkandis polnud eriti palju loodust. Seepärast olid nii tema kui ka Mattias üsna elevil, kuuldes, et isa uue töökoha pärast peavad nad mujale kolima. Eriti oli see uudis rõõmustanud Matildat, kes lootis uues kodukohas endale lõpuks ometi sõpru leida. Matilda oli vaikne ja tagasihoidlik tüdruk ning seniste klassikaaslaste hulgas polnud kedagi, keda ta päris sõbrannaks võinuks nimetada. Uues kodus olen ma teistsugune – nii oli Matilda endale lubanud. Ma pole enam nii arg ja püüan ise teistega tutvust teha!

Erinevalt Matildast polnud Mattiasel iial sõpradest puudust olnud. Poiss oli küll pime, aga tohutult rõõmsameelne ja seltskondlik ning Matilda vahel päris kadestas venda seepärast. Ta oli kindel, et Mattias leiab peatselt ka siin omale toreda sõbruskonna. Praegu oli vend aga eelistanud tuppä jääda ja oma asju lahti pakkida. Matilda seevastu tundis, et tahaks natuke värsket õhku hingata ning seepärast otsustas ta natuke jalutada ja uue kodukohaga tutvust teha.

Korraga jäi Matilda seisma. Eemal, väikese oja kaldal seisis need samad tüdrukud, kes enne maja ees olid uudistanud. Nad loopisid kivikesi vette ja võistlesid ilmselt, kes kaugemale suudab visata. Väike poiss oli ennast kärus pooleldi püsti upitanud, kilkas vaimustunult ja plaksutas käsi.

Matilda ei teadnud, mida teha. Mismoodi nendega küll tutvust sobitada? Vaatamata oma otsusele polnud ta siiski piisavalt julge, et ise võõraste juurde kõndida ja lihtsalt lobisema hakata. Lõpuks lonkis ta aeglasel sammul lähemale, veeretask kinganinaga kivikesi ja tegi sealjuures näo, nagu ei paneks teisi tüdrukuid tähelegi.

Tal vedas. Üks tüdrukutest, too priskem ja peenikeste patsidega, märkas teda ning jäi vahtima, just nagu ennegi. Ta ütles vaikselt midagi oma sõbrannale ning ka too pöörask ringi ja vaatas Matilda poole. Mõnda aega olid kõik kolm ebalevalt wait. Lõpuks küsis pikem tüdruk: „Kas te kolisite nüüd sisse?“

Matilda rõõmustas. Ta noogutas innukalt pead ja astus nüüd juba julgemalt lähemale. „Jah,“ ütles ta. „Eile toodi mööbel ja täna

tulime ise..." Ta kõhkles hetke ja lisas siis natuke häbelikult: „Minu nimi on Matilda.“

„Joanna,“ ütles patsidega tüdruk ning osutas siis pisikesele poisile, kes istus nüüd, näpp suus ja vaatas uuriva pilguga Matildat. „Ja see on minu vend Sander.“

„Mina olen Adeele,“ lausus pikem tüdruk. „Kui vana sa oled, Matilda?“

„Üksteist, aga varsti saan kaksteist.“

„Mina ka!“ Joanna naeratas laialt. „Siis võib-olla hakkame sügisel ühes klassis käima.“

Selle üle oli Matildal veel eriti hea meel. Ta oli kogu aeg vaikselt lootnud, et saab ehk mõne uue klassikaaslasega juba enne kooli algust tuttavaks.

„Adeele on juba kolmteist,“ jätkas Joanna, kes näis olevat jutukam. „Ja Sander on alles üks aasta ja seitse kuud vana.“

Seejärel tekkis korraks uuesti natuke ebamugav vaikus, ent juba oli Joannal varuks uus küsimus. „Kas su vennal on midagi viga?“ uuris ta. „Me vaatasime, et ta käib kepiga ja kuidagi imelikult...“

„Joanna!“ Adeele müksas sõbrannale küünarnukiga külge. „Nii pole viisakas küsida!“

„Pole midagi,“ naeratas Matilda. Ta tundis kergendust, et oli jälle millestki rääkida. „Jah, Mattias on pime. Tal oli väiksena mingi haigus, ja arstid ei saanudki midagi parata... Nüüd on ta kaheksane ja läheb teise klassi.“

„Kuidas ta koolis hakkama saab?“ tundis nüüd ka Adeele huvi.

„Väga hästi! Ta oskab lugeda ja puha – muidugi mitte tavalisi raamatuid, aga sellist täppidega kirja... Koolis on tal kaasas oma kirjutusmasin, ja te ei kujuta ette, kui kiiresti ta sellega kirjutada klõbistab,“ seletas Matilda. Ühtäkki tundis ta ennast tüdrukute seltskonnas päris vabalt ja mõnusalt. Esialgne kramp oli täielikult kadunud.

Joanna ja Adeele tundsid huvi, kus Matilda varem elas ja mispärast nad ära kolisid. Kuuldes, et tüdruk on pärit Pärnust,

* Braille kiri – spetsiaalselt pimedate jaoks loodud punktiirkiri. (Toim.)

vangutas Joanna kerge kadedusega pead. „Kindlasti oli seal hoopis lõbusam kui siin,“ ütles ta. „Meil siin on nii igav ja suvel pole midagi teha! Mitte midagi siin ei toimu...“ Viimase lause juures jäi ta äkitsi vait ning langetas pilgu. Matilda märkas, et ka Adeele oli näost kuidagi imelikuks muutunud. „Ei toimu või,“ ühmas ta läbi hammaste. „Tore küll, et sa nii arvad.“

Joanna neelatas. „Ma mõtlesin seda, et enamik lapsi on praegu kusagil ära,“ selgitas ta vaiksemalt. „Laagrites ja vanaemade-vanaisade juures...“

Matilda oli segaduses. Mis siin siis juhtunud oli, et mõlemad tüdrukud järsku nii näost ära langesid? Talle meenus jälle see tumedapäine tüdruk, kes kivi otsas kükitas. Kas see võis olla temaga seotud? Matilda otsustas uute sõbrannade käest uurida, vahest teavad nad midagi. „Kas te tunnete kõiki lapsi, kes siinkandis elavad?“ küsis ta.

„Enam-vähem küll,“ noogutas Joanna. „Vähemalt neid, kes on umbes meievanused.“

„Ma nägin üht imelikku tüdrukut, kui enne siia sõitsime,“ rääkis Matilda. „Istus maantee lähedal suure kivi otsas, selline hästi kõhn ja tumedate juustega. Tal oli nii kurb ja hirmul nagu peas, nagu oleks temaga midagi väga koledat juhtunud... Äkki teate, kes see oli?“

Tüdrukud vahetasid omavahel pilke. Nende mõlema näol oli taas sama kummaline ilme nagu hetk tagasi. Mõnda aega valitses vaikus ning siis ütles Joanna ebalevalt: „See oli kindlasti Olivia. Ta käib minu paralleelklassis.“

„Kas ta on haige?“ päris Matilda. „Või kiusab teda keegi?“

Nüüd pööras Joanna end Adeele poole. „Räägi sina,“ palus ta.

„Miks mina?“ Adeele põsed õhetasid ja silmad olid läikima hakanud.

„Sest esiteks oled sa vanem! Ja pealegi, sina ju nägid seda pealt ja läksid abi kutsuma!“

„No olgu.“ Adeele ohkas ja tema suu tõmbus peenikeseks kriipsuks. Hetkeks näis Matildale, et tüdruk hakkab nutma. Adeele aga raputas üksnes nukralt pead ja tõmbas sügavalt hinge. „Sellel

Olivial oli noorem õde,“ alustas ta. „Vist umbes seitsme aastane. Ta suri selle suve alguses, umbes kuu aega tagasi.“

Matilda ehmatas ennast kangeks. „Mida? Mis siis juhtus?“

„Siit natuke edasi, teisel pool oja on selline suur risuhunnik, kus vedeleb üks vana roostes traktor, üks auto ja veel igasugust muud rauast kila-kola,“ jätkas Adeele. Tema hääli oli muutunud rabedamaks ja oli näha, et nüüd hoiab tüdruk tõesti vägisi pisaraid tagasi. „Lapsed ei tohi seal tegelikult turnimas käia, sest see on ohtlik. Aga noh, paljud käivad ikkagi. Ma käisin ise ka, kui väiksem olin.“ Ta peatus, otsis oma punase jaki taskust paberist salvrätiku ja nuuskas nina. „Aga Olivia ja Jasmin – nii oli ta väikeõe nimi –, nemad ei käinud seal kunagi! Mitte kunagi!“

„Ja nad olid alati kahekesi koos,“ lisas Joanna.

